

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. Пловдив, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина П. Бешкова

при участието на секретаря Цветелина П. Бакалова
като разглежда докладваното от Полина П. Бешкова Търговско дело № 20225300900122 по описа за 2022 година

Пасивно субективно съединени отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 464 от ГПК.

Постъпила е искова молба от „БОГАЛИТА ТРЕЙД“ ООД, ЕИК 825372330, със седалище и адрес на управление: с. Мокрен, община Котел, обл. Сливен, ул. „Г. Гавазов“ № 33, представлявано от А.П.Г., чрез адв. И. М., с искане за признаване на установено в отношенията между „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, ЕИК 831558413 и „Визита Трейд Къмпани“ ООД, ЕИК 831138701, че не съществува вземането по заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 21.05.2012 г. и изпълнителен лист, издаден на същата дата по гр.д. № 18 609/2012 г. по описа на Районен съд – София, за сумата от 35 000 евро – незаплатена главница по договор за банков кредит от 14.04.2006 г., изменен и допълнен с анекс № 1/24.08.2006 г., анекс № 2/27.03.2008 г., анекс № 3/25.08.2008 г., анекс № 4/28.12.2009 г., анекс № 5/30.06.2010 г., анекс № 6/26.07.2010 г., ведно със законната лихва за периода от 12.04.2012 г. до изплащане на вземането, редовна лихва в размер от 3758,56 евро за периода 27.12.2010 г. до 25.03.2012 г.; наказателна лихва в размер от 1497,64 евро за периода от 27.12.2010 г. до 11.04.2012 г.; държавна такса за удостоверение от ЦРОЗ, дължима и неплатена от 07.03.2011 г.; 110 лв. – държавна такса доплащане за издаване на удостоверение от ЦРОЗ и 1 577,59 лв. – разноски по делото.

В исковата молба се твърди, че ищецът е присъединен вискател по изпълнителен лист № 7864 от 24.08.2018 г., издаден от Районен съд –

Пловдив, за вземане в размер на 214,45 лв., по отношение на длъжника „Вита Трейд Къмпани“ ООД по изп. дело № 1434/2021 г. по описа на ЧСИ Г.Грозева, рег. № 915, район на действие ОС – Сливен, по което вземането на първоначалния вискател „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/ по изпълнителен лист, издаден на 21.05.2012 г. по гр.д. № 18609/2012 г. по описа на Районен съд – София, било погасено чрез плащане на 30.12.2009 г. на сумата в размер на 47837,43 евро преди издаване на заповедта за изпълнение и образуване на изпълнителното дело, за което плащане банката била издала първичен счетоводен документ – извлечение от сметка – Отчет № 39/30.12.2009 г. Излага твърдения, че плащането било извършено въз основа на сключен Анекс № 4 от 28.12.2009 г. на основание чл. 107 от ЗЗД към договора, с който се урежда размерът на неизплатения остатък от кредита - сумата от 41 875 евро. Твърди също, че преди извършване на погасяването банката е върнала суми на дружеството в размер на 34 019,36 евро на 07.12.2009 г., 18 382 евро на 10.12.2009 г., както и сумата от 6 657,45 евро на дата 04.01.2010 г. след извършеното погасяване.

Въпреки извършеното погасяване на задължението и сключените преди това анекси, банката не е използвала сумата за погасяване на дълга по договора за кредит от 14.04.2006 г., като е продължила да задължава ежемесечно сметката на ответника - длъжник със сумите за редовна главница и лихва по кредита. Освен това сумата не била използвана и за погасяване на задължение по друго договорно правоотношение между страните от 2003 г. Твърди също, че към момента на завеждане на заповедното производство банката не е отразила коректно извършените погасявания.

Предвид извършеното плащане ответникът - длъжник бил отправил до банката писмено изявление на 03.02.2022 г. по чл. 76 от ЗЗД, с което заявявал, че с постъпилата сума погасява цялото вземане по договор за кредит от 14.04.2006 г., както следва: 2,83 евро – редовна лихва за периода 28.12.2009 г. - 30.12.2009 г., 41 875 евро – усвоена и непогасена главница.

Поради изложеното, ищецът счита, че „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, е привиден кредитор с несъществуващо вземане, който е насочил изпълнение спрямо имущество на длъжника по изп.дело № 1434/2021 г. чрез извършване на опис на недвижими имоти, ипотекирани в полза на банката, което от своя страна застрашава удовлетворяването на неговото вземане.

В срока по чл. 367 от ГПК банката - ответник депозира отговор, с който излага становище по допустимостта и основателността на иска.

По отношение на допустимостта твърди, че ищецът и длъжникът са свързани лица, поради идентичност на единствен съдружник в дружествата, както и че липсва реален правен интерес от търсената защита по подробно изложени съображения в отговора. Навежда възражение за местна неподсъдност на спора с твърдение, че искът е подсъден на СГС – съдът по

седалището на ответника, доколкото ищецът и ответникът - длъжник са свързани лица по смисъла на ТЗ. Моли делото да бъде прекратено поради недопустимост на иска.

По отношение на основателността на иска счита същия за неоснователен и недоказан, оспорва всички твърдения на ищеца с изключение на обстоятелствата, които изрично признава, а именно, че ищецът е присъединен възискател по изп. дело № 1434/2021 г.; че е проведено заповедно производство и издадена Заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр. д. № 18609/2012 г. по описа на Районен съд – София, с което дружеството - длъжник е осъдено да заплати в полза на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, описаните по горе суми, дължими на основание договор за кредит от 14.04.2006 г., както и че на 30.12.2009 г. е преведена сума от „Визита Трейд Къмпани“ ООД в посочения в Отчет 39/30.12.2009 г. размер, за погасяване на изискуеми задължения по няколко договора за кредит, като определен остатък от сумата е върнат по сметка на ответното дружество. Излага доводи, че вземането не е погасено чрез плащане, като погасяванията на база анекси, сключени декември 2009 г., са за просрочени непогасени задължения по 4 договора за кредит, подробно описани в обстоятелствената част на отговора, а изявлението на ищеца не е годно да обвърже банката, тъй като пълно погасяване по процесния кредит не е извършвано нито преди, нито след инициране на заповедното производство. С оглед необслужването на кредита банката е предприела съдебни действия срещу дружеството по всички кредити с непогасени задължения, като към настоящия момент вземанията били съдебно признати и непогасени, с изключение на един от договорите – договор за банков кредит от 24.08.2006 г.

Съществуването на вземането в настоящия случай обосновава с излагане на подробна фактология по сключването и изпълнението на процесния договор за банков кредит от 14.04.2006 г. Твърди, че страните са уговорили предоставянето на кредит до 90 000 евро, с краен срок за погасяване - 15.10.2019 г., като сумата е усвоена от дружеството- длъжник на два транша по 45 000 евро на 19.04.2006 г. и 05.05.2006 г. Уговорена е годишна лихва в размер на СБР за евро, увеличена с 5 пункта надбавка, както и неустойка – наказателна лихва за забава в размер на СБР за евро плюс 13 пункта надбавка годишно. Впоследствие параметрите по договора били изменяни и допълвани чрез сключване на анекси към него с уговорки за начин и срок на погасяване. Подписани били анекси от 28.12.2009 г. относно размера на просрочените вземания на банката, както и опрощаването на част от начислени лихви за забава. Именно в изпълнение на тях била преведена от „Визита Трейд Къмпани“ ООД, сумата от 47372,43 евро за погасяване на всички просрочени изискуеми към 12.2009 г. задължения, а остатък в размер на 6 657,45 евро - върнат по сметка на дружеството - длъжник.

След сключване на последния анекс № 6 от 26.07.2010 г. дружеството изпаднало в продължителна забава и спряло плащанията за погасяване на

задълженията си. Поради това и банката упражнила правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, след което предприела действия за принудителното им събиране. След проведен установителен процес вземанията били съдебно потвърдени от втора инстанция, като в момента производството е висящо пред касационната инстанция. Относно твърденията на ищеца за връщане на суми на 07.12.2009 г. и на 10.12.2009 г. на ответника - длъжник, уточнява, че сумите представлявали постъпления от търговската му дейност.

Постъпила е допълнителна искова молба от ищеца. С нея поддържа изцяло заявеното в исковата молба. Взяма становище по възраженията на ответника за свързаност на дружествата и представените разпечатки от ТР, като счита същите за неотносими, като представя писмени доказателства в обратна връзка и твърди, че свързаност между лицата не е налице. Оспорва представените анекси № 4, № 5 и № 6, като сочи, че представеният вариант на анекс № 4 е неистински, оспорвайки авторството му. Възражава, че вземането не е съдебно потвърдено поради висящност на процеса. Излага твърдения за противоречия в изложените факти и обстоятелства от банката относно обслужването и договорките по кредита, в това число било пропуснато в представената справка по чл. 366 от ЗЗД отразяването на погасявания от 01.12.2009 г. в размер на 34 043,20 евро и на 17.09.2008 г. в размер на 27 640,86 лв. Пзовава твърденията си на процесуални действия и обстоятелства от друго съдебно производство по установителен иск за вземането.

В срок ответникът депозира допълнителен отговор на исковата молба, с който поддържа изцяло изложеното в отговора на исковата молба. Взяма становище по отношение на редовността на допълнителната искова молба, като счита същата за просрочена. Излага съображения в тази връзка. Посочва, че изложеното в нея е неоснователно, съдържащо неверни и неотносими твърдения и доказателства към предмета на спора. Възражава срещу оспорването на представеното от банката доказателство за усвояване на кредита и справка по чл. 366 от ГПК. Твърди, че справката отразява банкови операции по усвояване и погасяване на задължения по процесния договор за кредит, а не всички операции по останалите договорни отношения между страните. В тази връзка твърденията за задължаване на сметката на дружеството - длъжник на 01.12.2009 г. и на 17.09.2008 г. са без логическа връзка с оспорванията. Възражава срещу уважаването на доказателствените искания на ищеца – поставяне на допълните въпроси към съдебно-счетоводната експертиза и приемане на писмени доказателства, които счита за неотносими.

Другият ответник по делото – „Визита Трейд Къмпани“ ООД, не взема становище по иска в срока за размяна на книжа. В хода на процеса се консолидира със становището на ищеца и заявява сходна на неговата процесуална позиция.

Съдът, от събраните доказателства и фактите, които се установяват с тях, прие следното:

По допустимостта на производството и други предварителни процесуални въпроси:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 464 от ГПК. Ищецът е процесуалноправно легитимиран по иска, тъй като твърди, че е присъединен вискател за вземане в размер на 214,45 лв срещу Визита Трейд Къмпани“ ООД - длъжник по изп. дело № 1434/2021 по описа на ЧСИ Г.Грозева с вискател „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/.

Обоснован е от ищеца правен интерес от търсената защита, поради което претенцията е допустима въпреки възражението на банката в противен смисъл. Коментирано е вече, че въпросът за правния интерес от търсената защита произтича от твърдяното качество на ищеца на присъединен вискател по изп.дело, което в настоящия случай е безспорно обстоятелство между страните. Освен това вискател, който оспорва съществуване на вземането на друг вискател или правото му на предпочтително удовлетворение в изпълнително производство, когато изпълнението е насочено върху предмета на обезпечението, има правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск, ако сумата, предназначена за вискателя с оспорено вземане се намира по сметка на съдебния изпълнител, като е без значение дали искът е предявен в срока или извън срока по чл.464, ал.1 ГПК. Когато сумата е предадена на вискателя от съдебния изпълнител – защитата на оспорващия вискател е чрез осъдителен иск. В случая, доколкото не се твърди да са налице предпоставки за търсене на осъдителна съдебна защита, а процесуалните твърдения на ищеца покриват всички елементи от фактическия състав на предявената отрицателна установителна претенция, като възраженията на ответника са относно принадлежността на материалното право, което е въпрос по съществото на спора, същата е допустима.

По отношение на депозираната от ищеца ДИМ и с оглед очертаване обема на спорния предмет с надлежно въведени в хода на процеса в преклузивните срокове за това доводи, фактически твърдения и възражения, е нужно да се посочи и следното:

Установява се действително, че допълнителната искова молба на ищеца е просрочена, както правилно възразява банката. В изпълнение на процедурата по размяна на книжа на ищеца е изпратен препис от отговора, получен на 31.05.2022 г., с указания по чл. 372 ГПК. На 13.06.2022 г., ден преди изтичане на двуседмичния срок, ищецът депозира молба за продължаване на срока, която е уважена и срокът продължен с две седмици, считано от изтичане на предходния. Така продълженият срок е изтекъл на 29.06.2022 г., а допълнителната искова молба е постъпила в регистратурата на съда на 30.06.2022 г., подадена лично от процесуалния представител на ищеца. Т.е.

изтекъл е преклузивният срок за подаване на допълнителна искова молба, поради което е преклудирана и възможността за оспорване истинността на представените от ответника анекси, в случай че изобщо оспорванията съставляват искане по чл. 193 от ГПК, което е под въпрос, доколкото ищецът действително заявява, че документите са неистински, без обаче да сочи авторството на кой подпис се оспорва, за да се извърши преценка в коя част се атакува формалната доказателствена сила на документите и чия е доказателствената тежест за оборване на истинността им. Разбира се, на общо основание и доколкото право на страната е да прави оспорвания по съществото на спора в хода на производството, депозираната ДИМ следва да се счита за становище по същество, а цитираните документи – оспорени по същество.

По съществото на материалноправния спор:

Предмет на делото са пасивно субективно съединени отрицателни установителни искове с правно основание чл. 464 от ГПК, като конкретните доводи за несъществуване на вземането на първоначалния кредитор се основават на *погасяването му чрез плащане на 30.12.2009 г. на сумата в размер на 47837,43 евро преди издаване на заповедта за изпълнение и образуване на изпълнителното дело, както и на привидност на водения между ответниците процес, в който вземането на банката е съдебно признато.*

При разпределение на доказателствената тежест в процеса съдът е указал на страните, че в тежест на ищеца е да установи твърдените положителни факти, които изключват оспорваното вземане, в случая, че е извършено пълно погасяване от длъжника. В тежест на ответната страна – банката, е да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване съществуването на своето вземане по основание и размер, както и всички наведени в процеса твърдения за позитивни факти.

Изрично за безспорни са признати следните обстоятелствата: че ищецът е присъединен вискател по изп. дело 1434/2021 г.; че е проведено заповедно производство и издадена Заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр. д. № 18609/2012 г. по описа на Районен съд – София, с което дружеството - длъжник е осъдено да заплати в полза на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, описаните в изпълнителния лист суми; наличието на валидно договорно правоотношение между ответниците, както и че на 30.12.2009 г. е преведена сума от „Визита Трейд Къмпани“ ООД към банката, като определен остатък от сумата е върнат по сметка на ответното дружество.

Безспорно е и успоредното наличие на други кредитни правоотношения между ответниците наред с процесното.

Няма спор също, че в хода на производството процесното вземане на банката е съдебно признато в отношенията ѝ с длъжника. Първоначално с решението на ПОС в полза на банката са признати за дължими по процесното кредитно правоотношение следните суми: 10 000 евро просрочена главница

за периода 27.12.2020 г.-26.03.2012 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.04.2012 г. до окончателното ѝ изплащане; 3 751,68 евро - просрочена редовна лихва, начислена за периода от 27.12.2010 г. до 25.03.2012 г. вкл.; 1287,62 евро - просрочена наказателна лихва, начислена за периода от 27.12.2010 г. до 11.04.2012 г. вкл.; 10 лева - държавна такса за удостоверение от ЦРОЗ, дължима и неплатена на 07.03.2011 г.; 25 лв. - държавна такса за подновяване на вписване в ЦРОЗ, дължима и неплатена на 07.03.2011 г. и 110 лв. - държавна такса доплащане за издаване на удостоверение от ЦРОЗ, като установителните искове са отхвърлени за разликата над уважения до предявения размер от 35 000 евро - главница, до предявения размер от 3758,56 евро - просрочена редовна лихва и до предявения размер от 1497,64 евро-просрочена наказателна лихва.

С решение на ПАС обаче от 07.05.2021г. съдебният акт на ПОС в отхвърлителната му част е отменен и оспореното в настоящия процес вземане на банката е признато в цялост.

В тази връзка е необходимо да се посочи следното:

По принцип решението по установителния иск по чл. 422 ГПК е непротивопоставимо на ищеца, който не е страна по него, а ответниците, но едновременно с това развитието му и изхода по него са от значение при преценка възражението на ищеца, че се касае за симулативен процес между взискател и длъжник, а не за реален такъв. Доколко това е така зависи от съвкупната преценка на обстоятелства, свързани със защитната позиция на длъжника и като цяло процесуалното му поведение в този процес, събраната доказателствена съвкупност и разбира се, окончателния съдебен акт, който има сила на присъдено нещо между настоящите ответници по отношение съществуването на дълга и неговия размер, който каза се вече изцяло съвпада с процесното оспорено вземане. Формирането на извод, че вземането на банката е съдебно признато в отношенията ѝ с другия ответник по реално развил се и окончателно приключил процес, който не е симулативен, е решаващ за изхода на настоящия спор съобразно повдигнатите възражения – това на банката, че вземането ѝ е съдебно признато и това на ищеца, че съдебният процес е симулативен. Освен това и настоящият съд, и този по иска по чл. 422 ГПК, разглеждат едни и същи общи правопораждащи факти относно съществуването и размера на вземането, основано на едно и също правоотношение и между едни и същи страни с разлика само по отношение на активната процесуално правна легитимация на ищеца в настоящия процес, който обаче не е страна по сделката, а трето за правоотношението лице. Още повече, че и в двата процеса се формира СПН относно съществуването на вземането и неговия размер, която ще действа между страните по материалното правоотношение и с която те ще следва да съобразят поведението си, за да е изпълнимо решението. Т.е., ако първият съдебен процес не е бил симулативен, решаващите изводи на настоящия съд не могат да противоречат на вече формираните и да пререшат разрешения вече спор, налагайки ново поведение на страните по сделката.

От съвкупната преценка на горепосочените обстоятелства - въз основа на актовете на съдебните инстанции, не би могъл да се формира извод за привидност на процеса по установителния иск на банката. Напротив, обратното следва от активната процесуална позиция на длъжника във всички фази на процеса още с подаване на възражение срещу заповедта за изпълнение, препятствайки така влизането ѝ в сила и превръщането ѝ в годно и неоспоримо изпълнително основание, а впоследствие и с упражняване на процесуалното си право на жалба срещу неудовлетворилите го съдебни решения, пренасяйки ги така за проверка от по – горна съдебна инстанция и поддържайки висящност на спора през цялото време. Характерно за симулативните процеси е точно обратното – пасивна или небрежна процесуална позиция, признаване на вземането, липса на доказателствена активност и изобщо поведение, способстващо, а не препятстващо, съдебното признаване на вземането.

Горното води до извод, че оспореното в настоящия процес вземане на банката е изцяло съдебно признато между страните по материалното правоотношение по реално развил се, а не привиден процес, със сила на присъдено нещо, задължаваща ги да съобразят поведението си с обективните и субективните ѝ предели.

Отделно от това и самостоятелно събраната в настоящия процес доказателствена съвкупност налага категоричния извод, че вземането на банката не е погасено чрез плащане нито към сочения от ищеца момент - 30.12.2009 г., нито по – късно. Следва да се подчертае отново, че подобни правопогасителни възражения в рамките на висящия установителен процес по чл. 422 ГПК, е следвало да бъдат изчерпани там и последващото им повдигане в отношенията между ответниците е недопустимо. Такива възражения са били повдигани и разглеждани и със СПН отречени с окончателния съдебен акт.

Така или иначе обаче и от заключението на ССЧЕ, което съдът възприема като професионално и обективно изготвено, се установява, че кредитът е усвоен и има просрочени суми по него не само към наведената от ищеца дата, към по – късната дата на подаване на заявлението - 12.04.2012г, но и към момента на изготвяне на заключението и то в идентичен размер на съдебно признатия по предходния установителен процес. Тук следва да се посочи, че дори размерът да е по – малък, това само по себе си не може да доведе до основателност на претенцията, тъй като остатъчен дълг дори в минимален обем легитимира банката като надлежен вискател със защитимо в изпълнителното производство право.

Действително има разминавания в счетоводствата на банката и длъжника, от където идват известните различия между основното заключение и „уточнението“ към него, като съгласно представения материал от счетоводните регистри на длъжника главницата по договора към 12.04.2012г е отразена като погасена. Същевременно не може да бъде установено от

счетоводството на длъжника точно какви задължения са били погасени със сумата 47 372,43 евро в края на м.12.2009 г.

В тази връзка следва да се посочи, че счетоводното отразяване само при кредитополучателя на пълно погасяване на главницата не е доказателство за надлежно осъществяване на подобен факт. Счетоводните регистри са вторични счетоводни документи, съставени на база първични такива, като в случая, освен че липсва счетоводно отразяване на пълно погасяване на кредита при кредитодателя, липсват и първични счетоводни документи на кредитополучателя, обосноваващи коментирания счетоводен запис. Още повече, че твърдението на ищеца за погасяване на вземането чрез плащане е твърдение за изгоден позитивен факт, който той следва да установи при условията на пълно и главно доказване, което да създаде у съда сигурно убеждение в настъпването му. Т.е. всяко съмнение по този въпрос е за сметка на страната, която носи доказателствената тежест и неблагоприятните й последици или в случая за ищеца.

Поради това и доколкото ищецът не доказва с нужната за това категоричност вземането на банката да е погасено чрез плащане, респ. процесът, в който това вземане е съдебно установено в цялост, да е симулативен, претенцията е неоснователна и ще се отхвърли.

При този изход на спора и претенцията за това ищецът следва да бъде осъден да заплати на банката направените от нея разноски в размер на общо **600 лв** – депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в нормативно установените граници, съобразно списък на разноските на л. 471 и доказателствата за действително направен разход в този размер.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „БОГАЛИТА ТРЕЙД“ ООД, ЕИК 825372330 искове за признаване на установено в отношенията между „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, ЕИК 831558413 и „Визита Трейд Къмпани“ ООД, ЕИК 831138701, че не съществува вземане в полза на банката по заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 21.05.2012 г. и изпълнителен лист, издаден на същата дата по гр.д. № 18 609/2012 г. по описа на Районен съд – София, за сумата от 35 000 евро – незаплатена главница по договор за банков кредит от 14.04.2006 г., изменен и допълнен с анекс № 1/24.08.2006 г., анекс № 2/27.03.2008 г., анекс № 3/25.08.2008 г., анекс № 4/28.12.2009 г., анекс № 5/30.06.2010 г., анекс № 6/26.07.2010 г., ведно със законната лихва за периода от 12.04.2012 г. до изплащане на вземането, редовна лихва в размер от 3758,56 евро за периода 27.12.2010 г. до 25.03.2012 г.; наказателна лихва в размер от 1497,64 евро за периода от 27.12.2010 г. до 11.04.2012 г.; държавна такса за удостоверение от

ЦРОЗ, дължима и неплатена от 07.03.2011 г.; 110 лв. – държавна такса доплащане за издаване на удостоверение от ЦРОЗ и 1 577,59 лв. – разноси по делото, за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 1434/2021 г. по описа на ЧСИ Г.Грозева, рег. № 915, район на действие ОС – Сливен

ОСЪЖДА „БОГАЛИТА ТРЕЙД“ ООД, ЕИК 825372330 да заплати на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД, /с предишно наименование „Райфайзенбанк България“ ЕАД/, ЕИК 831558413 сумата от **600 лв** – разноси по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Пловдивския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____